

Sygnatura akt I C 1088/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Justyna Ferenc

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lipca 2015 r. w K.

sprawy z powództwa A. C. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. (1) kwotę 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy 00/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.01.2015 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. (1) kwotę 2.417,00 tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 1.000,00 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. I C 1088/15

UZASADNIENIE

Powódka A. C. (1) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 20.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od 31 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią brata R. P. (1), jak również o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podała, że 20 kwietnia 2013 r. kierujący samochodem marki P. (...) K. K. był sprawcą wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego zginął brat powódki R. P. (1). Powódka podała dalej, że sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dalej powódka podała, że w wyniku tego tragicznego zdarzenia utraciła osobę bliską, z którą była mocno emocjonalnie związana, nie może pogodzić się z utratą brata, po którym przeżywa głęboką żalobę. Powódka wskazała, że R. P. (1) był młodszym bratem, nie miała innego rodzeństwa, niewielka różnica wieku sprzyjała porozumieniu rodzeństwa i po jego stracie często płacze na samo wspomnienie o bracie.

Powódka podniosła, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej, była faktycznie najbliższym członkiem rodziny zmarłego R. P. (1). Zdaniem powódki, zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł oddaje w formie pieniężnej rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę.

Żądanie w zakresie odsetek powódka uzasadniała treścią przepisu art. 817 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Skoro – zdaniem poódki – zgłosiła żądanie zapłaty 1 grudnia 2014 r. to odsetki od należnej kwoty należą się od 31 grudnia 2014 r.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Nie kwestionując faktu objęcia ochroną ubezpieczeniową w ramach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody zarzuciła, że brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia. Strona pozwana podniosła, że powódka nie jest najbliższym członkiem rodziny zmarłego R. P. (1) w rozumieniu przepisu art. 446 § 4 k.c. Zdaniem strony pozwanej, do najbliższych członków rodziny należy zaliczyć takie osoby, których sytuacja życiowa kształtowała się w zależności od zmarłego, a tymczasem w chwili wypadku powódka miała 35 lat, mieszkała samodzielnie w innej miejscowości niż zmarły brat i jej życie koncentrowało się na sprawach własnej rodziny. Strona pozwana podniosła ponadto, że powódka nie wykazała przesłanek do zasądzenia zadośćuczynienia.

Według strony pozwanej, ani intensywność cierpień psychicznych ani ich charakter nie uzasadniają żądanej kwoty zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2013 r. kierujący samochodem marki P. (...) K. K. był sprawcą wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego zginął R. P. (1). Sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

/okoliczności bezsporne/

W chwili śmierci R. P. (1) miał 31 lat. Był żonaty, miał dwójkę dzieci. A. C. (1) – siostra zmarłego miała wówczas 35 lat i była zamężna od 17 lat. Rodzeństwo mieszkało w odległości około 18 kilometrów, powódka utrzymywała bliskie kontakty z bratem, rodziny odwiedzały się, spędzały wspólne święta, organizowali wspólne imprezy. Rodzina A. C. (1) nadal utrzymuje bliskie kontakty z żoną zmarłego brata, opiekują się także matką powódki, która doznała załamania wskutek śmierci syna. Powódka, z racji małej różnicy wieku, opiekowała się w dzieciństwie bratem, który był jedynym jej rodzeństwem, co pogłębia jej poczucie utraty osoby bliskiej.

/dowód: zeznania świadka J. C. i zeznania powódki A. C. złożone na rozprawie w dniu 29 lipca 2015 r./

Pismem z 27 grudnia 2014 r., które wpłynęło do ubezpieczyciela 1 grudnia 2014 r., powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia zapoznaną krzywdę z powodu utraty bliskiej osoby. Strona pozwana odmówiła wypłaty żądanego świadczenia

/okoliczności bezsporne /

Sąd zważył, co następuje:

Przyczyny śmierci R. P. (1) i fakt ponoszenia przez stronę pozwaną odpowiedzialności cywilnej za następstwa wypadku z 20 kwietnia 2013 r. były bezsporne pomiędzy stronami.

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c. sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie może budzić wątpliwości, iż powódka była najbliższym członkiem rodziny zmarłego R. P. (2) w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sadu Apelacyjnego we Wrocławiu zaprezentowanym w uzasadnieniu wyroku z 25 października 2013 r., sygn. akt Aca 946/13, że w

judykaturze nigdy nie istniały wątpliwości co do tego, iż rodzeństwo zmarłego poszkodowanego należy do grona najbliższych członków zmarłego, a przez pojęcie najbliższego członka rodziny ponad wszelką wątpliwość należy bowiem rozumieć małżonka oraz zstępnych, wstępnych i rodzeństwo. Sąd ten trafnie zauważył, że skoro ustawodawca w przepisie art. 446 § 4 k.c. posłużył się pojęciem rodziny, to nie uczynił tego w sposób przypadkowy, oderwany od normatywnego znaczenia tego pojęcia, opartego wszak na związku małżeńskim oraz więzach pokrewieństwa i powinowactwa.

Krzywda jako szkoda o charakterze niemajątkowym ma charakter niewymierny, niepoliczalny. Życie ludzkie jest wartością bezcenną i żadna kwota pieniężna nie jest w stanie wartości tej zrekompensować. Śmierć bliskiego członka rodziny jest bardzo ciężkim, i tragicznym wydarzeniem powodującym trudny do opisanego ból i cierpienie.

Więź między rodzeństwem, w sytuacji, gdy dotyczyła ona osób stosunkowo młodych, które dzieliła nieduża różnica wieku, jest rodzajem mocnego związku i tragiczna śmierć jedyne go brata stanowiła traumatyczne przeżycie dla pozostałej przy życiu siostry. W normalnie funkcjonującej rodzinie, gdzie istnieje naturalna, bliska więź pomiędzy jej członkami, niespodziewane odejście bliskiej osoby, szczególnie w młodym wieku musi wywołać wstrząs. Ustaleń faktycznych co do relacji pomiędzy powódką a jej zmarłym tragicznie bratem sąd dokonał na podstawie zeznań małżonka A. C. (1) i zeznań samej powódki. Z wiarygodnych w tej mierze twierdzeń wyżej wymienionych wyłania się obraz wskazujący, że związek powódki i R. P. (1) odpowiadał wzorcowi normalnie funkcjonującej rodziny a śmierć młodszego brata była tragicznym wydarzeniem dla powódki. Zeznania świadka J. C. (2) oraz zeznania samej powódki były wystarczające do opisanego tych relacji oraz przeżyć powódki po śmierci brata dlatego też sąd oddalił wniosek powódki z zeznań pozostałych świadków. Sąd oddalił także wniosek dowodowy w zakresie opinii biegłego psychologa z uwagi na to że przeprowadzanie takiego dowodu na okoliczność krzywdy jakiej doznała powódka w związku ze śmiercią brata nie jest celowe. W ocenie sądu odczuwanie bólu nie wymaga dowodu. Mierzenie skali cierpienia osoby, która nie doznała uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozostaje poza możliwościami dowodowymi. W tym miejscu należy przytoczyć fragment uzasadnienia wyroku z dnia 8 lutego 2013 r. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I ACa 1400/12 : „trudno zakładać, aby ustawodawca „premiował” osoby o słabszej konstrukcji psychicznej, reagujące intensywniej na sytuację traumatyczną , a gorzej traktował osoby o osobowości zamkniętej, kumulującej w sobie wewnętrzne emocje. Kryterium bólu jest więc nieprzydatne w praktyce sądowej i wydaje się słuszne, że kodeks cywilny nie odwołuje się do niego, zakładając, że utrata osoby najbliższej zawsze wywołuje ból”. Zgadzając się z powyższymi tezami, należy zdaniem sądu dojść do przekonania, że kwestia oceny doznanej krzywdy w wyniku śmierci osoby bliskiej, powinna być z jednej strony zobiektywizowana i odwoływać się do naturalnych przeżyć, a z drugiej strony uwzględniać indywidualne aspekty związane z życiem bliskich pozostających przy życiu. N. krzywdy, o której mowa w treści przepisu art. 446 § 4, wiąże się z pozostawieniem określenia rekompensaty pieniężnej swobodzie oceny sędziowskiej.

W ocenie sądu doznana przez powódkę krzywda uzasadnia zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł. Przyjmując, że należne na podstawie przepisu art. 446 § 4 k.c. zadośćuczynienie spełniać powinno głównie kompensacyjną rolę, to świadczenie dla powódki, przy ustaleniu normalnych jej relacji ze zmarłym bratem, nie mogło być niższe. Jego istotne znaczenie ekonomiczne dla powódki mieści się też w przeciętnych granicach dla tego rodzaju świadczenia. Na podstawie powołanego wyżej przepisu oraz art. 34 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) zasądzone zostało więc tę kwotę z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2015 r. Orzeczenie o odsetkach znajduje uzasadnienie w treści art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 22 maja 2003 r. Skoro powódka zgłosiła żądanie o zapłatę zadośćuczynienia w dniu 1 grudnia 2014 r. to 30 dniowy termin do zapłaty świadczenia upłynął 31 grudnia 2014 r., a więc świadczenie stało się wymagalne od 1 stycznia 2015 r. i odsetki od zasądzonej kwoty zasądzone zostały właśnie od tej daty. Tak więc, powództwo w zakresie żądania odsetek od daty wcześniejszej podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka uległ w minimalnym zakresie, dlatego stronę pozwaną obciążono obowiązkiem zwrotu całości poniesionych przez A. C. (1) kosztów procesu. Na koszty te składały się: 2.400,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnictwa, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Powódka była zwolniona od kosztów sądowych i dlatego, stosownie do treści przepisu art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 ze zm.), obowiązek uiszczenia opłaty nałożono na stronę przegrywającą proces co znalazło wyraz w treści pkt IV wyroku.